

както Ботйовъ направи въ 3-ия брой, да излъзе съ обяснение прѣдъ публиката затова, дѣто Дума'та захванала наново да климуца: „По причина, че редактора бѣше яко боленъ, вѣстникътъ не може да излъзе минувшата седмица. За това и ние съчувствувахме като не можахме да съобщиме единъ яко относителенъ членъ за неугодието на „Книжовното дружество“, неугодие, което дѣйствително сжществува, какъ се уже видя въ годишното му на 25. юлия събрание“.

Шестиятъ брой не е видѣлъ бѣлъ свѣтъ.

При всичкитѣ старания на Ботйова, слѣдъ като се привдигналъ отъ болничното легло, да продължи Дума'та, не успѣлъ. Едно, че „съчувственниците“ дигнали „сигуранцата“, и друго, че нови събития отвлѣкли вниманието на поета — Дума'та сключила, както всички досегашни революционни листове.

Изпрѣченъ прѣдъ голѣми материални затруднения да продължи Емигранската дума, както и прѣдъ вѣчната болестъ на българската революция — липса на срѣдства, Ботйовъ трѣгналъ да ги дири.

XII.

Врѣмето отъ септември 71. до края на 72. г. е пълно съ много неизвѣстности. Нѣколкото положителни факта, съ които разполагаме било отъ съврѣмници или оние, които могатъ да се изчерпятъ изъ съчиненията на поета, не сж достатъчни да обрисуватъ напълно тая епоха. Ние можемъ да съобщимъ за положително само това, че войната, която Ботйовъ начна съ другаритѣ си противъ властѣта и свѣта, не е остала борба на думи. Ботйовъ, съ хората си, подигравалъ наивността на полицията и нейното желание да оправдава своитѣ произволи съ нови „открития.“ Той е нарочно инспириралъ „агентати“ противъ тогова или оногова, докато властѣта, въ усърдието си да открие авторитѣ, не се убѣдила, че това е една „подигравка“, плодъ на